

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΙ'Ν ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Είμαστε πειά όλοι μας κατευχαριστημένοι.

"Η εκστρατεία μας είχε πετύχει. 'Η 'Ιζολίνα δε Βάργας είχε έλευθερωθή.

"Εκαλύξαμε προς τὰ εμπρός όλη τή νύχτα, κάτω από τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, προσέχοντας καί στόν παραμυρρό θόρυθο. "Ήταν δυνατόν νά μὴ ἀνακαλύψουν οἱ Κομάγχασι τὸ ἀσχημοπαχνίδι πού τοὺς παίξαμε καί νά μὴ μᾶς καταδιώξουν;

Δὲν θ' ἀναζητοῦσαν ἄραγε τὸ Βακόνο;

Κί' ἂν τὸν εὕρισκαν δεμένο καί γυμνωμένο στόν κορμὸ τοῦ δέντροῦ πού τὸν εἶχαμε δέσει, δὲν θά λυσοῦσαν ἀπ' τὸ θυμὸ τους;

Αὐτὲς τίς σκέψεις ἔκανε κί' ὁ γέρο Ρούθης, μιλώντας σιγὰ μὲ τὸ Γάρεθ, ἐνὺ προχωροῦσαμε μπρός καί τέλος μοῦ εἶπε:

—Δὲν πρέπει νά σταθοῦμε, λοχαγέ, παρὰ σ' ἕνα μέρος ἀσφαλές. Κοιράγιο λοιπὸν κί' ἐμπρός, πάντοτε εμπρός...

Τῆς ἴδιας γνώμης ἦταν κί' ἡ 'Ιζολίνα. "Αδιαφορώντας γιὰ τοὺς κόπους, ἤθελε πρὸ πάντων νά φύγῃ μακριά, ὅσο πῶ μακριά μπορούσε, ἀπ' τοὺς καταραμένους 'Ερυθροέρμους.

Πλησίαζε νά ζημερώσῃ τέλος, ὅταν φτάσαμε σ' ἕνα μέρος θαυόσκιο καί σταθῆκαμε νά ξεκουραστοῦμε. Γέρικες ἀκακίες ἀπλανᾶν ἀπὸ πάνω μας τὸν εὐεργετικὸν τοῦς Ἰσκι.

—'Ας τοιμηθοῦμε κάτῃ κί' ἄς κοιμηθοῦμε λίγο, εἶπε ὁ Γάρεθ.

—Αὐτὸ λέω κί' ἐγώ, διάβολε! φώναξε ὁ Ρούθης. Εἴμαστε ἀρκετὰ μακριὰ ἀπὸ τοὺς 'Ινδοὺς πλέον καί δὲν πιστεύω νά κάνουν τὸν κόπο καί νάρθουν νά μᾶς ἐνοχλήσουν.

"Εφάγαμε κάτῃ πρόχειρα καί γρήγορα-γρήγορα, ἔπιεμε ὄροσερὸ νερὸ καί πλαγιάσαμε στὴ γῆ.

Οἱ σύντροφοί μου δὲν ἄργησαν νά κοιμηθοῦν. "Ήσαν τόσο κουρασμένοι ἄλλωστε!...

Μά κί' ἡ ἀγαπημένη μου 'Ιζολίνα ἦταν κατὰκοπι.

—Κοιμήσου, ἀγάπη μου, τῆς εἶπα.

—ὦ, νά, θά κοιμηθῶ, 'Ερρίκε, μοῦ ἀπάντησε. Θά κοιμηθῶ σιγῶν ἐγένουαστη. Τί ἔχω νά φοβοῦμαι τώρα πού θρίσκομαι κοντὰ σου;

Οἱ 'Ινδοὶ εἶχαν δώσει στήν 'Ιζολίνα ἕνα φέρεμα γιὰ νά σκεπάσῃ τὴν γυμνότητά της, ὅχι τόσο κομψὸ καί πολυτελὲς θέβασια, ἀλλὰ χρησιμώτατο στήν ταλαιπωρὴ κόρη, ποδγε δεβῆ πάνω σ' ἄλλογα μισόγυμνη ἀπὸ τοὺς σκληροὺς Μεξικανοὺς ἀντάρτες. Διπλώθηκε λοιπὸν καλὰ σὺ φέρεμά της, ἀκούμπησε τὸ ὄραϊο τῆς κεφαλῆς στὰ γόνατά του κί' ἔκλεισε τὰ μάτια της.

Σὲ λίγο εἶχε ἀποκοιμηθῆ. Δὲν εἶχα καθόλου διάθεσι ὕπνου, παρ' ὅλες τίς ἀγρόπνιες μου, παρ' ὅλους τοὺς κόπους τόσαν ἡμεροφυκτίων. "Εμεῖα σ' ἄρπνος, μὲ τὸ θλέμμα κερραμένο πάνω σὸ πρόσωπο τῆς ἀτρεψῆς μου.

Φωνή, πολυαγαπημένη μου 'Ιζολίνα!...

Καμιά ἄλλη γυναίκα δὲν θά μπορούσε ν' ἐνθῆβῃ σὲ τόσα μαρτύρια. Κί' ὅμως νά πού ὁ Θεὸς μᾶς προστάτεψε! Νά πού εἴμαστε πάλι μαζὺ, ἐνομένοι πειά γιὰ πάντα.

"Ἡ εὐτυχία αὐτὴ δὲν μ' ἄσφουε νά κλεισῶ μᾶτι. Ἡύταξα τὴν ἀγαπημένη μου καί σκεπτόμουν γιὰ τὰ διὰ πράγματα σχετικά μὲ τὴν περιπέτειά μας.

"Ἦ νῆγε ἀπογίνει στόν 'Αμερικανικὸ στρατὸ, μετὰ τὴν ἀναχώρησί μου;

"Ἦ νῆγε ἀπογίνει ὁ πατέρας τῆς 'Ιζολίνας;

Κί' ὁ Βακόνο;

Τί τέλος οἰκτρὸ θά εἶχε ὁ δούσυχος, δεμένος χερσὸπῶδαρα μέσα στήν ἐρημιά τοῦ δάσους;

Κί' ὁ 'Γουόρρα, κί' ὁ Κόκκινος Λύκος κί' οἱ ἄλλοι κακοῦργοι;

"Α, θά μάθαινα πολλά νέα φτάνοντας στὸ στρατόπεδο, ἤμουσι αἰγούρους γι' αὐτό...

Κυττάζοντας τὸ ὄραϊο πρόσωπο τῆς 'Ιζολίνας, τὸ καταβεβλημένο ἀπ' τίς ταλαιπωρίες, ζητοῦσα νά ἐξακριβώσω πόθεν εἶχε προέλθει τὸ αἷμα πού εἶδε ὁ μικρὸς Κύπριος, ὅταν οἱ Μεξικανοὶ λησταὶ ἀρπαξάν τὴν κυρία του ἀπ' τὴν κρεββατοκάμαρά της.

"Ὅπως εἶπα παραπάνω, οἱ κακοῦργοι δὲν εἶχαν ἀκροτηριάσει οὔτε καί στιγμιαίσι τὴν κόρη τοῦ δε Βάργας. Γιὰ τὸ λοιπὸν ἦταν καταματωμένο τὸ πρόσωπὸ τῆς τῆς στιγμῆς ἀπαγωγῆς της;

"Ἄσφαθα τὰ μάτια μου ἔπεσαν σ' αὐτὰ τῆς 'Ιζολίνας καί τὰ κατάλαβα ὅλα. Τὰ πολύτιμα, τὰ θαυότιμα σκουλαοίκια της, ἔλειπαν.

Οἱ κακοῦργοι τῆς τὰ εἶχαν πάρει. Καί γιὰ νά μὴ κάνουν τὸν κόπο νά τὰ ἐγάλουν, τὰ εἶχαν τραβῆει ἀπότομα καί τῆς εἶχαν κόψει τοὺς λοβοὺς τῶν αὐτιῶν πέρα-πέρα!

"Απὸ τίς πληγὲς αὐτὲς εἶχε προέλθει ἀσφαλὸς τὸ αἷμα πού εἶδε ὁ Κύπριος σὸ πρόσωπο καί σὸ λαμπὸ τῆς ἀγαπημένης μου.....

"Ὁ ἥλιος εἶχε ἀνατελεῖ πειά πρὸ ἀρκετῆς ὥρας.

"Ὁ γέρο Ρούθης ζήτησε πρῶτος καί πῆδησε ὄρθιος.

—Καίρος νά ἐκινήσουμε, μοῦ εἶπε.

Καί χωρὶς νά γάσῃ καιρὸ, ἄρχισε νά ζυπνᾶν ἕνα-ἕνα τοὺς συντρόφους μας.

"Ὅταν τοιαυστήκαμε, ζήτησα καί τὴν 'Ιζολίνα. Σηκώθηκε γεμάτη δυνάμει, ἔτοιμη γιὰ τὴν μακρινὴν μας πορεία. Τῆς ἔδωσα νά ἰπεύτῃ τὸ Μόρο μου κί' ἐγὼ πήρα τὸ ἄλλογο τοῦ Βακόνο.

Δυὸ ἡμέρες καί μιά νύχτα ὀδοιποροῦσαμε. Πέρασαμε τὸν ποταμὸ Ρίο Γκράντε καί τέλος, κατὰ τὸ θραδὰκι τῆς δευτέρας ἡμέρας φτάσαμε σὸ 'Αμερικανικὸ στρατόπεδο, χωρὶς νά μᾶς συμβῆ κανένα ἀπόροπο.

Τοὺς Κομάγχασι οὔτε τοὺς εἶδαμε, οὔτε ἀκούσαμε πειά γι' αὐτοὺς.

Τὸ σῶμα τῶν ἀτάκτων, τὸ ὁποῖο διοικοῦσα, δὲν εἶχε μετακινηθῆ εὐτυχῶς ἀπὸ τὸ μέρος πού τὸ εἶχα ἀφήσει. Ὁ συνάδελφοί μου καί φίλοι μου μᾶς ὑποδέχτηκαν γεμάτοι χαρὰ γιὰ τὴ διάσωσί μας.

"Ἡ 'Ιζολίνα θρικόταν πειά ἐν ἀναλαίκα κάτω ἀπὸ τὴ σημαία τῆς 'Αμερικῆς.

"Ὑστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ἔμαθα καί τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ Βακόνο.

"Α τὸ φτωγὸ, τὸ δυστυχισμένο Βακόνο!...

Τὸ τέλος τοῦ ὑπῆρξε οἰκτρὸ, τρομερὸ, φρικιαστικὸ.

Κυνηγοὶ πού πέρασαν ἀπὸ τὸ μέρος σὸ ὁποῖο εἶχαμε δέσει τὸν 'Ἰνδὸ πολεμιστὴ, θρέθηκαν, ὅπως μᾶς διηγῆθηκαν, πρὸ ἀνατριχιαστικὸ θέαμα.

Εἶδαν κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο ἕνα ἀνθρώπινο σκελετὸ νά σφύγῃ τὸν κορμὸ μὲ τ' ἄσαρκα χέρια του!

"Ἦταν ὁ σκελετὸς τοῦ Βακόνο!...

"Ἔτσι, ὅπως ἦταν δεμένος ὁ κακότυχος 'Ἰνδός, δὲν μπόρεσε νά ἐλευθερωθῆ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τὸ τέλος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» :
ΤΟ ΥΠΕΡΟΧΟ, ΤΟ ΑΦΘΑΣΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΛΙΜΑΡ
«**Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ**»
'Ἰνδοί, θηρία, κυνηγοί, δραματικές περιπέτειες, ἔρωτες, μίσση, ἥρωισμοί, τραγωδίες τῆς ζούγκλας καί τῆς ἐρήμου, κλπ. κλπ.